

[Albrechtsen]

målsplaner, mens USAs regering over for Senatet kan påberåbe sig, at NATO har godkendt opstillingen. Det er efter min mening rent lusk.

Ministeren siger, at der ikke er nogen beredskabsplaner fremlagt i NATOs militærkomité, og så vil jeg spørge, om det ikke er rigtigt, at der i hvert fald var så meget konkret i det, at f.eks. Norge i ugerne efter NATO-militærkomiteens møde den 13. februar 1986 gik i gang med konkret at drøfte kriseplacering af kemiske våben i Norge med USA. Er det ikke korrekt, at planerne i hvert fald var så konkrete på NATO-militærkomitémødet?

Fischer (KF):

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om det ikke er rigtigt, når man taler om flere kemiske våben i Europa, at det altdominerende problem, vi er stillet over for, er det enorme sovjetiske arsenal af kemiske våben, der i dag er kampklart i Europa, og som der ikke findes et modstykke til.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil gerne indlede mit svar med at give hr. Fischer ret i, at det er det, der er grundproblemet, og det er jo et problem, som man åbenbart blæser på, når man diskuterer disse spørgsmål, og det er det, der gør, at det har været så vanskeligt at nå igennem med de danske synspunkter. Flere spillere har rejst tvivl om, hvorvidt vi nu også var enige alle sammen i vores ønske om at øve en indsats imod kemiske våben. Det er vi ikke uenige om, men der skal bare være en vis rimelighed i tingene, og det er der jo ikke, så længe situationen er som beskrevet i hr. Fischers spørgsmål.

Når der spørges, om vi vil tage noget initiativ, vil jeg gerne gentage, at beslutninger om forsvarsforanstaltninger ikke bliver truffet af NATO; de er og bliver et nationalt ansvar. Og det er for øvrigt et forhold, som vi fra dansk side lægger helt afgørende vægt på, når vi selv bliver præsenteret for f.eks. NATOs styrkemål vedrørende det danske for-svar.

Men hvis der skulle være nogen, der er i tvivl om, hvad den danske holdning er til kemiske våben – en holdning, der, som jeg sagde det før, deles af formentlig alle i denne sal – skal jeg love, at vi vil drage omsorg for,

at de, der ikke er klar over, hvad vores holdning er, får det at vide.

Når hr. Pelle Voigt spørger, om der for altid er lukket af for, at der kommer kemiske våben til Danmark, vil jeg igen erindre om, at ingen deployering af kemiske våben til Danmark og ingen plan overhovedet for en sådan deployering ville kunne accepteres fra dansk side uden folketingets forudgående godkendelse.

Hr. Albrechtsens spørgsmål om, hvad der er diskuteret i Norge, må jeg erkende at jeg er ude af stand til at svare på.

Thoft (SF):

Jeg vil bede ministeren besvare det spørgsmål, hr. Hans Hækkerup har stillet to gange.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg har besvaret spørgsmålene. Jeg har ikke noget at føje til, hvad jeg har sagt herom.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 821

2) Til *indenrigsministeren* af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Hvordan finder ministeren at det er muligt for kommunerne at holde uændret aktivitet, så der ikke bliver tale om en realvækst i nettodriftsudgifterne, når kommunerne skal bruge i millionvis af kroner på at nedtage asbestholdige loftsplader, og agter ministeren på grund af denne situation at tage initiativ til at give hjemmel til dispensation i lov nr. 580 af 19. december 1985?«

Skriftlig begrundelse

Kommunerne står over for en kæmpeopgave i form af nedtagning af asbestholdige loftsplader i skoler, daginstitutioner etc., og det bliver en meget dyr opgave, som kan slå bunden ud af ethvert kommunalt budget. Situationen bliver endnu mere grotesk, hvis kommunerne oven i det hele skal betale skat i tilfælde af realvækst i de forøgede nettodriftsudgifter.

Flere kommuner har i dag et budget, hvor realvæksten er nul, men udgifter i millionklassen til nedtagning af asbestholdige lofts-